

Цю казку надаємо вам безкоштовно на сайті Ririro.com/uk. Наша місія - надати всім дітям у світі можливість безкоштовного доступу до різноманітних казок. Казки можна читати, завантажувати та роздруковувати онлайн, вони охоплюють широкий спектр тем, включаючи тварин, фантастику, науку, історію, різноманітні культури та багато іншого.

Підтримайте нашу місію, поширюючи наш сайт. Бажаємо вам приємного читання!

Ririro

УЯВА ВАЖЛИВІША, НІЖ ЗНАННЯ

Паць зовсім оточений водою

Дощ лив і лив, і лив, і лив. Паць сказав собі, що ніколи в житті, а йому було бозна-скільки років - три, чи чотири, - він не бачив стільки дощу. Днями, і днями, і днями.

"Якби ж то, - думав він, дивлячись у вікно, - я був у домі Пуха, чи Крістофера Робіна, чи Кролика, коли почався дощ, то мав би компанію весь цей час, замість того, щоб сидіти тут зовсім один, і нічого не робити, окрім як гадати, коли ж він закінчиться". І він уявив себе з Пухом і сказав: "Ти коли-небудь бачив такий дощ, Пуху?", а Пух відповів: "Фіба це не жахливо, Паць?", а Паць сказав: "Цікаво, як там, на шляху Крістофера Робіна?", а Пух сказав: "Гадаю, що бідолашного старого Кролика вже майже затопило".

Було б весело так розмовляти, та насправді, не так вже й добре мати щось захоплююче, наприклад, потоп, якщо ти не можеш поділитися цим з кимось.

Бо це було досить захоплююче. Маленькі сухі канави, в яких Паць так часто бродив, стали струмками, маленькі струмочки, через які він плескався, - річками, а річка, між крутими берегами в якій вони так весело бавилися, вийшла зі свого русла і займала стільки місця, що Паць почав сумніватися, чи не прийде вона незабаром у його ліжко.

"Трохи страшноувато, - сказав він собі, - бути дуже маленькою твариною, повністю оточеною водою. Крістофер Робін і Пух могли врятуватися, лазячи по деревах, а Канга - стрибаючи, Кролик - зарившись у нору, Сова - полетівши, а Іа - голосно кричати, поки його не врятують, а я - оточений водою і нічого не можу зробити". Дощ лив і лив, і з кожним днем вода ставала все вище, аж поки не підступила майже до самого вікна Паця... а він все ще нічого не міг вдіяти.

"А ось і Пух, - подумав він. Пух не дуже розумний, але він ніколи не робить нічого поганого. Він робить дурниці, і вони виявляються правильними. А ось Сова. Сова не дуже розумна, але вона багато чого знає. Вона знає, як правильно діяти, коли її оточує вода. Ось Кролик. Він не вчився з книжок, але завжди може придумати розумний план. А ось і Канга. Вона не розумна, Канга, але вона так хвилюється за Ру, що зробить добру справу, не замислюючись про це. А ще є Іа. А Іа так нещасний, тому він не заперечував би. Але цікаво, що б зробив Крістофер Робін?"

І раптом він згадав історію, яку розповідав йому Крістофер Робін, про чоловіка на безлюдному острові, який написав щось у пляшці і кинув її в море; і Паць

подумав, що якщо він напише щось у пляшці і кине її у воду, то, можливо, хтось прийде і врятує його!

Він відійшов від вікна і почав шукати в своєму будинку все, що не було під водою, і нарешті знайшов олівець і маленький шматочок сухого паперу, а також пляшку з пробкою до неї. І він написав на одному боці паперу:
ДОПОМОЖІТЬ!

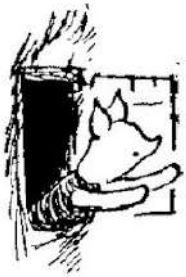
ПАЦЮ (МЕНІ)

а на іншому боці:

ЦЕ Я, ПАЦЬ, ДОПОМОЖІТЬ, ДОПОМОЖІТЬ.

Потім він поклав папір у пляшку, закрутив пляшку якнайміцніше, вихилився з вікна так далеко, як тільки міг вихилитися, щоб не впасти, і кинув пляшку так далеко, як тільки міг кинути – хлюп! – і за якийсь час вона знову з'явилася на воді, і він дивився, як вона повільно відпливає вдалину, поки йому не стало боляче дивитися, і іноді йому здавалося, що це пляшка, а іноді – що це просто хвилі, по яких вона пливе, а потім він раптом зрозумів, що більше ніколи її не побачить і що

він зробив усе, що міг, щоб урятуватися.

"Тож тепер, – подумав він, – хтось інший повинен буде щось зробити, і я сподіваюся,

що він зробить це незабаром, бо якщо ні, то мені доведеться плисти, а я не вмію плавати, тому я

сподіваюся, що він зробить це незабаром". А потім він дуже глибоко видихнув і сказав: "Шкода, що тут немає Вінні-Пуха. У двох нам було б набагато веселіше".

Коли почався дощ, Пух спав. Дощ лив, і лив, і лив, і лив, а він спав, і спав, і спав, і спав. У нього був виснажливий день. Ви пам'ятаєте, як він відкрив Північний полюс; він так пишався цим, що запитав Крістофера Робіна, чи є ще якісь полюси, які міг би відкрити Ведмедик з маленьким мозком.

"Існує Південний полюс, - сказав Крістофер Робін, - і я гадаю, що є ще Східний і Західний полюси, хоча люди не люблять про них говорити".

Пух дуже зрадів, коли почув це, і запропонував влаштувати експедицію, щоб відкрити Східний полюс, але Крістофер Робін думав про щось інше, що можна було б зробити з Кангою, тож Пух пішов шукати Східний полюс сам. Знайшов він його чи ні, я забув; але коли він повернувся додому, то був такий втомлений, що посеред вечері, після того, як їв трохи більше ніж півгодини, міцно заснув у своєму кріслі і спав, спав, спав і спав.

І раптом йому приснився сон. Він був на Східному полюсі, і це був дуже холодний полюс з найхолоднішим снігом і льодом. Він знайшов бджолиний вулик, щоб спати в ньому, але там не було місця для його ніг, тому він залишив їх зовні. А дикі бджоли, які мешкають на Східному полюсі, прийшли і обгризли з його ніг усю шерсть, щоб зробити гнізда для своїх малят. І чим

більше вони обгризали, тим холоднішими ставали його ноги, аж раптом він прокинувся з "Ой!" - і побачив, що сидить у своєму кріслі з ногами у воді, а навколо нього вода!

Він підбіг до дверей і виглянув на вулицю.....

"Це дуже погано", - сказав Пух. "Мені треба втекти."

Тож він узяв найбільший горщик меду і втік з ним на широку гілку свого дерева, високо над водою, а потім знову зліз вниз і втік з іншим горщиком ... і коли вся

втеча закінчилася, сидів Пух на гілці, звисивши лапки, а біля нього стояло десять горщиків з медом.....

Через два дні сидить Пух на гілці,

звисивши лапки, а біля нього чотири горщики з медом....

Через три дні сидить Пух на гілці, звисивши лапки, а біля нього стоїть один горщик меду.

Ще через чотири дні залишився Пух ...

І саме вранці четвертого дня повз нього пропливала

пляшечка Паця, і з одним гучним криком "Мед!" Пух

пірнув у воду, схопив пляшечку і з усіх сил побіг назад до свого дерева.

"От лихо!" - сказав Пух, відкриваючи пляшку. "Я даремно намочився. Що це за папірець?"

Він дістав його і подивився на нього.

"Це повідомлення, - сказав він, - ось що це. І ця буква - "П", і ця, і ця, і ця, а "П" означає "Пух", тож це дуже важливе повідомлення для мене, але я не можу його прочитати. Я повинен знайти Крістофера Робіна, або Сову, або Паця, одного з тих Розумних Читачів, які вміють читати, і вони розкажуть мені, що означає це повідомлення. Тільки я не вмію плавати. Ну й біда!" Тоді йому спала на думку ідея, і для Ведмедика з дуже маленьким мозком, це була хороша ідея. Він сказав собі:

"Якщо пляшка може плавати, то й банка може плавати, а якщо вона плаває, то я можу сісти на неї, тільки якщо це справді велика банка".

Тож він взяв найбільшу банку і закоркував її. "Кожен човен повинен мати ім'я, - сказав він, - тож я назву свій "Плавучий ведмідь". І з цими словами він спустив свій човен на воду і стрибнув слідом за ним.

Якийсь час Пух і Плавучий Ведмідь не знали, хто з них має бути зверху, але, випробувавши одну чи дві різні позиції, вони

влаштувалися так, що Плавучий Ведмідь опинився знизу, а Пух переможно сидів зверху, сильно гребучи лапками.

Крістофер Робін жив на самій вершині лісу. Дощ лив, і лив, і лив, і лив, і лив, але вода ніяк не могла дійти до його будинку. Було досить весело дивитися вниз у долину і бачити воду навколо себе,

але дощ лив так сильно, що він майже весь час сидів удома і думав про різні речі. Щоранку він виходив з парасолькою і ставив палицю на тому місці, де стояла вода, а наступного ранку виходив і не бачив своєї палиці, тому ставив іншу палицю на тому місці, де стояла вода, і знову йшов додому, і щоранку йому доводилося йти коротшим шляхом, ніж попереднього дня. Вранці п'ятого дня він побачив навколо себе воду і зрозумів, що вперше в житті опинився на справжньому острові. Це було дуже цікаво.

Саме цього ранку Сова пролетіла над водою, щоб привітатися зі своїм другом Крістофером Робіном.

"Слухай, Сова, - сказав Крістофер Робін, - хіба це не весело? Я на острові!"

"Останнім часом погода була дуже поганою", - сказала Сова.

"Як це?"

"Йшов дощ", - пояснила Сова.

"Так", - сказав Крістофер Робін. "Саме так."

"Рівень води досяг неймовірної висоти".

"Що?"

"Тут дуже багато води", - пояснила Сова.

"Так." - відповів Крістофер Робін.

"Однак шанси швидко стають більш позитивними. У будь-який момент—"

"Ти не бачила Пуха?"

"Ні. В будь-яку мить—"

"Сподіваюся, з ним усе гаразд", - сказав Крістофер Робін. "Я дуже хвилювався за нього. Гадаю, Паць з ним. Як думаєш, Сова, з ними все гаразд?"

"Гадаю, що так. Розумієш, у будь-яку мить—"

"Піди подивися, Сова. Бо Пух не дуже розумний, і він може накоїти дурниць, а я його дуже люблю, Сова. Розумієш, Сова?"

"Гаразд," - сказала Сова. "Я піду. Назад." І він полетів. За деякий час він повернувся.

"Пуха там немає", - сказав він.

"Немає?"

"Був. Він сидів на гілці свого дерева біля свого будинку з дев'ятьма горщиками меду. Але зараз його там немає".

"О, Пух!" - вигукнув Крістофер Робін. "Де ти?"

"Я тут", - відповів йому за спиною.

"Пух!"

Вони кинулися в обійми

один одному.

"Як ти сюди потрапив, Пух?" - запитав Крістофер Робін, коли той був готовий знову заговорити.

"На своєму кораблику", - гордо відповів Пух. "Мені прислали дуже важливе повідомлення у пляшці, але через те, що в очі потрапила вода, я не зміг його прочитати, тож приніс його тобі. На моєму кораблі".

З цими гордими словами він віддав Крістоферу Робіну записку.

"Але ж воно від Паця!" - вигукнув Крістофер Робін, коли прочитав його.

"А хіба там немає нічого про Пуха?" - запитав Ведмідь, озираячись через плече Крістофера Робіна.

Крістофер Робін прочитав повідомлення вголос.

"О, це "П" - Паць? А я думав, що це Пух."

"Ми повинні негайно його врятувати! Я думав, що він з тобою, Пух. Сова, ти не могла б врятувати його на своїй спині?"

"Не думаю." - відповіла Сова, глибоко замислившись.

"Сумніваюся, що у мене є необхідні спинні м'язи—"

"Тоді, може, ти негайно полетиш до нього і скажеш, що порятунок наближається? А ми з Пухом придумаємо, як його врятувати, і прибудемо якомога швидше. Ой, не балакай, Сова, лети швидше!" І, все ще думаючи, що сказати, Сова полетіла.

"А тепер, Пуху, - сказав Крістофер Робін, - де твій кораблик?"

"Мушу сказати, - пояснив Пух, коли вони спускалися до берега острова, - що це не звичайний кораблик. Іноді це Корабель, а іноді це більше схоже на Нещасний випадок. Все залежить від обставин."

"Залежить від чого?"

"Від того, чи я на ньому, чи під ним."

"О! І де ж він?"

"Он там!" - сказав Пух, гордо вказуючи на Плавучого Ведмедя.

Це було зовсім не те, що очікував Крістофер Робін, і чим більше він дивився на нього, тим більше він думав, який хоробрий і розумний ведмедик Пух, і чим більше Крістофер Робін думав про це, тим більше Пух виглядав скромно і намагався прикинутися, що він не такий.

"Але він замалий для нас двох," - сумно сказав Крістофер Робін.

"Нас троє з Пацьом".

"Це робить його ще меншим. Ох, Ведмедика Пух, що ж нам робити?"

І тоді цей Ведмедик, Ведмедик Пух, Вінні-Пух, Д.П. (Друг Паця), Т.К. (Товариш Кролика), В.П. (Винахідник Полюса), У.І. і Ш.Ф. (Утішник Іа і Шукач Фвоста) - власне, сам Пух - сказав щось таке розумне, що Крістофер Робін міг тільки дивитися на нього з відкритим ротом і витріщеними очима, дивуючись, чи це справді Ведмедик з Дуже Маленьким Мозком, якого він так довго знав і любив.

"Ми могли б залізи в твою парасольку", - сказав Пух.
"?"

"Ми могли б залізи в твою парасольку", - сказав Пух.
"? ?"

"Ми могли б залізи в твою парасольку", - сказав Пух.
"!!!!!!"

І раптом Крістофер Робін побачив, що можна. Він розкрив свою парасольку і опустил її у воду. Вона

попливла, але похитнулася. Пух заліз туди. Він тільки-но почав говорити, що тепер усе гаразд, як побачив, що це не так, тож після короткого

пиття, якого йому зовсім не хотілося, він поплив назад до Крістофера Робіна. Потім вони обидва сіли в човен, і він більше не хитався.

"Я назву цей човен "Мозок Пуха", - сказав Крістофер Робін, і "Мозок Пуха" поплив у південно-західному напрямку, граціозно обертаючись.

Можете собі уявити радість Паця, коли корабель нарешті з'явився в полі його зору. У наступні роки йому подобалося думати, що під час жахливого потопу він був у дуже великій небезпеці, але єдина небезпека, в яку він потрапив насправді, була в останні півгодини свого ув'язнення, коли Сова, яка щойно прилетіла, сіла на гілку його дерева, щоб заспокоїти його, і розповіла йому дуже довгу історію про тітоньку, яка одного разу помилково підкинула чайчине яйце, і ця історія тривала і тривала, приблизно як це речення, поки Паць, який слухав її з вікна без особливої надії, не заснув тихо і природно, повільно вислизнувши з вікна до води, поки не втримався лише на пальчиках ніг, і в цей момент, на щастя, раптовий гучний крик Сови, який насправді був частиною історії, оскільки був розказаний

тіткою, розбудив Паця і дав йому час смикнути себе назад у безпечне місце і сказати: "Як цікаво, а вона це зробила?". " Коли - ну, ви можете собі уявити його радість, коли нарешті він побачив добрий корабель "Мозок Пуха" (капітан - К. Робін; перший помічник - П. Ведмідь), що плив через море, щоб врятувати його.

Крістофер Робін і Пух знову....

І це дійсно кінець історії, і я дуже втомився після останнього речення, думаю, що на цьому я зупинюся.